

«Σ' εσάς που με ακούτε» σε σκηνοθεσία Χρήστου Θεοδωρίδη | Κριτική Παράστασης

 ipolizei.gr/s-esas-pou-me-akoute-se-skinotheresia-christou-theodoridi-kritiki-parastasis

16 Ιανουαρίου 2024

Το κείμενο της Λούλας Αναγνωστάκη με τίτλο “Σ' εσάς που με ακούτε” σκηνοθετεί στη μικρή σκηνή του Θεάτρου της Μονής Λαζαριστών ο Χρήστος Θεοδωρίδης.

Η παράσταση συνεχίζει την επιτυχημένη πορεία της για δεύτερη χρονιά μετά την περσινή της πρεμιέρα. Το έργο γράφτηκε και εκδόθηκε το 2003 και παίχτηκε στη Νέα Σκηνή την ίδια χρονιά σε σκηνοθεσία Λευτέρη Βογιατζή. Λαμβάνει χώρα στο Βερολίνο την παραμονή μιας πολύ μεγάλης ειρηνικής πολιτικής συγκέντρωσης στο σπίτι του γηραιού Χανς και της πολύ νεότερης συζύγου του, της Μαρίας, οι οποίοι το υπενοικιάζουν σ' ένα νεαρό ζευγάρι Ελλήνων, τον Άγη και τη Σοφία. Πλαισιώνονται από την παρέα του Ιβάν, της Τρούντελ, της Έλσας, του Νίκου και του Τζίνο, που δημιουργούν ένα ανθρώπινο ψηφιδωτό πολυσυλλεκτικό, με μεγάλες διαφορές μεταξύ τους, που όμως δείχνουν να βρίσκουν τους βασικούς κώδικες επικοινωνίας, χωρίς να εγκαταλείπουν το μικρόκοσμό τους. Η διαδήλωση γίνεται το εφιαλτήριο ν' ανοίξουν την καρδιά τους, να μιλήσουν, να βγάλουν απωθημένα και εν τέλει να ξεγυμνώσουν τον εσωτερικό τους κόσμο. Το δωμάτιο όπου βρίσκονται όλοι γίνεται το καταφύγιο και η φυλακή τους, όπου βλέπουν, ακούνε, αισθάνονται και διερευνούν τις αντιθέσεις τους, αλλά και τα όνειρα και τις επιθυμίες τους. Οι νίκες και οι ήττες μπορεί να είναι καθημερινές ή μακροπρόθεσμες, ατομικές ή συλλογικές, συνειδητές ή ασυνειδητές και όλες αφήνουν ένα αποτύπωμα στα άτομα, αλλά και το στενότερο ή ευρύτερο κοινωνικό περίγυρο. Το παρελθόν μπορεί να αποτελέσει οδηγό του παρόντος κι ένα σημαντικό λιθαράκι στη δημιουργία του μέλλοντος. Τη δραματουργική επεξεργασία του κειμένου έκαναν ο σκηνοθέτης με την **Ιζαμπέλα Κωνσταντινίδου** φέρνοντας το κείμενο στο σήμερα, χωρίς να αλλοιώσουν καθόλου το χαρακτήρα, τη φιλοσοφία και τα μηνύματά του.

Ο Χρήστος Θεοδωρίδης στη σκηνοθετική επιμέλεια του εγχειρήματος προτείνει μια ιστορία χωρίς χρονικό προσδιορισμό ανάμεσα στο χθες και στο σήμερα, αλλά και την ένδειξη του τόπου να μην είναι μονοσήμαντη. Δημιουργεί μια μικρή κοινωνία διαφορετικών ανθρωπότυπων σε ένα δωμάτιο σπιτιού, με τη μεγαλύτερη “κοινωνία” να ακούγεται έξω, να βουίζει, να κοχλάζει και να ετοιμάζεται για μια συλλογική δράση. Η ενέργεια που έρχεται εν είδει βοής απέξω, δείχνει να μπολιάζει τους συνδαιτημένους του δωματίου και να τους δίνει μεγάλα αποθέματα λόγου και κίνησης, με τον πρώτο να ακούγεται καθαρά και να αντανakλά τον ψυχισμό του κάθε ατόμου και τη δεύτερη να είναι έντονη, συνεχής, συχνά θορυβώδης στοχεύοντας συνδυαστικά στις αισθήσεις του θεατή. Οι χαρακτήρες συστήνονται ο καθένας με τη δική του ηχώχρωμα φωνής, με τις δικές του εκφράσεις, με τη δική του ένταση στην κίνηση, με το δικό του τρόπο γενικότερα, αλλά και ανακαλύπτουν το βαθύτερο εαυτό τους, καταδυόμενοι σε αυτόν και αναζητώντας τις λεπτές ισορροπίες της ηθικής, αλλά και της ίδιας τους της ύπαρξης. Φωνάζουν, αλλά και σιωπούν, μιλούν, αλλά και ακούνε, ψάχνουν, αλλά και ανακαλύπτουν, βάζουν όρια και τα ξεπερνούν, συνειδητοποιούνται, αλλά και τσαλακώνονται σε μια αέναη εναλλαγή μεταξύ τους, μονάδες και σύνολο σε μία αδιάκοπη πάλη με εξωτερικούς και εσωτερικούς δαίμονες. Υπήρξαν κάποιες μικρές αστοχίες, αλλά και μια υπερβολή στις εντάσεις, αλλά δεν επηρέασαν την επικοινωνία των ιδεών και των μηνυμάτων του έργου από τους ηθοποιούς προς το κοινό, που ακολούθησε πιστά τα ίχνη τους και συμμετείχε με την προσοχή, τη συγκέντρωση και τις αντιδράσεις του σε δημιουργικό στοχασμό και συναισθηματική ταυτοποίηση.

Ο **Πάρης Αλεξανδρόπουλος** ήταν ένας ενθουσιώδης και δυναμικός Τζίνο, που έδειχνε να πατά στέρεα στα πόδια του, αλλά και να είναι μια συνεχής πηγή ενέργειας, ο **Νίκος Μήλιας** υποδύθηκε έναν Άγη γεμάτο αντιθέσεις, εσωτερικό και υπόκωφο όταν χρειαζόταν, μα και δυναμικό και διεκδικητικό όταν το απαιτούσε η στιγμή, ο **Γιώργος Κολοβός** έπαιξε τον αυτοκαταστροφικό Ιβάν με μία σχεδόν αφοπλιστική απλότητα και φυσικότητα, ενώ ο **Νικόλας Δροσόπουλος** ως Νίκος είχε μια συνεπή και γεμάτη εσωτερική φλόγα και ένταση σκηνική παρουσία τόσο με το δυναμικό του λόγο, όσο και τις εκφράσεις του. Η **Σεμίραμις Αμπατζόγλου** ερμηνεύει την Τρούντελ συχνά θυμίζοντας αερικό και αξιοποιώντας στο μέγιστο βαθμό τις σιωπές της, η **Χρυσή Μπαχτσεβάνη** στο ρόλο της Σοφίας γίνεται η επιτομή της γήινης και ρεαλιστικής ερμηνείας που κατακλύζεται από τις αδυναμίες της και τις αστοχίες της ζωής της και η **Ελένη Θυμιοπούλου** στο χαρακτήρα της Μαρίας, αποτύπωσε πολύ εύστοχα μία παραδοσιακή Ελληνίδα που έχει καταφέρει να προσαρμοστεί στο μέγιστο δυνατό στις καινούργιες συνθήκες της ζωής της. Τέλος, ο **Δημήτρης Ναζίρης** ήταν ένας σιωπηλός, αλλά ταυτόχρονα τόσο εκφραστικός Χανς, γειωμένος και σχεδόν απόλυτα συμβιβασμένος με τη δύσκολη πραγματικότητα, ενώ η **Μπέττυ Νικολέση** έπαιξε μια Έλσα αποπροσανατολισμένη και σχεδόν χαμένη στο μικρόκοσμό της. Ο θίασος δημιούργησε μια πολύ συμπαγή ομάδα, αρμονική, δουλεμένη στη λεπτομέρεια, χωρίς ερμηνευτικούς εγωισμούς που υπηρέτησε σε πολύ μεγάλο βαθμό το σκηνοθετικό όραμα.

Το σκηνικό του **Εδουάρδου Γεωργίου** είναι ένα καλόγουστο καθιστικό ενός γερμανικού σπιτιού που αφήνει αρκετό διαθέσιμο χώρο για την κίνηση των ηθοποιών. Τα κοστούμια επιμελήθηκε η **Μαρίνα Κελίδου** και είναι απλά, καθημερινά ρούχα του σήμερα, χωρίς καμία

πρόθεση να τραβήξουν την προσοχή του θεατή, αλλά μόνο να ντύσουν αντιπροσωπευτικά τους χαρακτήρες. Τη μουσική επένδυση έκανε ο σκηνοθέτης και συνεργάστηκε αρμονικά με το λόγο και τις εντάσεις του. Η κίνηση και η χορογραφία της **Ξένιας Θεμελή** είχε ενέργεια, δυναμική και ακολούθησε τον παλμό του λόγου, τις εκρήξεις και τις σιωπές του. Οι φωτισμοί του **Τάσου Παλαιορούτα** εστίασαν σωστά στα πρόσωπα των πρωταγωνιστών.

Συμπερασματικά, στο μικρό Θέατρο της Μονής Λαζαριστών, παρακολούθησα μια παράσταση ενός πολύ σημαντικού έργου που μας καλεί να ακούσουμε και να νιώσουμε τους φόβους, τις επιθυμίες, τις αδυναμίες και τα όνειρά μας, όπως ακριβώς και οι ήρωές του. Η σκηνοθεσία αναδεικνύει το λόγο και την αμφισημία του, υποκινεί τη δημιουργική σκέψη, έχει ένταση, ζωντάνια, πάθος, ρυθμό και καταφέρνει να παρασύρει το θεατή στη δίνη των νοημάτων και των συμβολισμών της συγγραφέα. Η παράσταση ευτυχεί στις ερμηνείες των ηθοποιών, καθώς η ομάδα είναι προσεκτικά δουλεμένη, έχει πολύ καλή σκηνική συνεργασία και αξιοποιεί το ατομικό ταλέντο. Ανήκει στις θεατρικές δουλειές που μένουν στη μνήμη του θεατρόφιλου.